

[Risgaard Knudsen]

Det, at fru Charlotte Antonsen betegner sit partis formand, tidligere udenrigsminister Uffe Ellemann-Jensen, som et gummistempel i den konservativt ledede regering, er jo en meget, meget interessant oplysning for det samlede Folketing, og denne meget interessante oplysning er jo i høj grad årsag til, at sagen nu kommer i det rette historiske lys.

Så har der også 2-3 gange været hentydet til det ansvar, der kan knytte sig til den landbrugsminister, som sad i 1988. Husker jeg rigtigt, hed landbrugsministeren på dette tidspunkt hr. Tørnæs, og hr. Tørnæs har jo siddet og slugt alle disse antydninger i den dybeste tavshed. Det er måske også årsagen til, at hr. Tørnæs her for et øjeblik siden forlod salen i stedet for at bede om at få ordet for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Det er til fru Annette Just.

Jeg må sige til fru Annette Just, at vi fortryder ikke, at vi har givet industriministeren det mandat.

Vi fortryder måske eller er kedede af, at regeringen ikke har været i stand til at sikre forhandlingsgrundlaget til det ministerrådsmøde, der skulle være den 16. december, på et bedre niveau, så industriministeren kunne opnå et bedre resultat dernede. Men da industriministeren blev gjort bekendt med sagen en uge før rådsmødet og skulle nå at sætte sig ind i sagen, så var det eneste, man kunne gøre, naturligvis at give ham så åbne forhandlingsmuligheder som overhovedet muligt. For vi ved jo godt, at når forhandlingerne i Rådet så foregår, er det meget, meget ubehageligt for den pågældende minister – hvis han skal opnå et resultat – at han er bundet for stærkt. Så vi var enige i sigtet med hensyn til det, der skulle opnås, og den eneste måde, det kunne opnås på, var så ved at give ham åbne muligheder i forhandlingerne.

Det, vi så kan beklage, er, at industriministeren ikke opnåede resultatet, så Danmark måtte undlade at stemme. Og Danmark må så komme med en stemmeforklaring, der siger, at hvis vi ikke får nogle ændringer, inden vi skal have sagen til endelig færdigbehandling, vil Danmark stemme imod. Så det er ikke mandatet, vi beklager, men hele det handlingsforløb, der har været op til rådsmødet: at vi ikke fra dansk

side har været i stand til at påvirke det bedre. Og dér håber vi så på at få en procedureaftale, som gør, at Folketingets Markedsudvalg kan inddrages på et tidligere tidspunkt, så Markedsudvalget kan forsøge at give den pågældende minister de rigtige råd, og at ministeren så også er politisk opmærksom på, hvad det er, der foregår, og prøver at påvirke situationen, inden sagen kommer til endelig afgørelse i Ministerrådet. For når den kommer til endelig afgørelse dér, er løbet normalt mere eller mindre kørt.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Hr. Kent Kirk spurgte mig direkte, om jeg kunne støtte de fremadrettede initiativer, og det må skyldes, at hr. Kent Kirk ikke helt hørte, hvad jeg sagde i mit svarindlæg til statsministerens tale, nemlig at jeg mente, det var gode forslag, og at vi naturligvis kunne støtte dem, og at vi i øvrigt skulle arbejde videre med dem i Markedsudvalget for ikke at gå for meget i detaljer her.

Jeg har sådan set selv ønsket at få en fremadrettet debat; men i lyset af, hvad der er sket tidligere, mener jeg – i modsætning til nogle af ordførerne, Venstres og de Konservatives – at man skal gå længere tilbage end blot til, hvad der er sket under denne regering. Jeg mener faktisk, at man sagligt set er nødt til at gå tilbage til 1988, for der er tale om tre direktiver. Det bliver vi ikke enige om, og derfor synes jeg ikke, der er grund til at tvære mere i det.

Men derudover sagde jeg i mit indlæg, at jeg også ville præcisere nogle ting – og derfor gik jeg ikke så dybt ind i det på det tidspunkt – vedrørende det konkrete proceduremæssige, at jeg ville komme med nogle betragtninger om miljøgarantien, hvor jeg personlig synes det er vigtigt, at vi allerede nu sender nogle signaler om, at den om nødvendigt vil kunne anvendes, sådan at vi ikke får en debat om, at det er noget, vi ikke tør, fordi vi ikke mener, at miljøgarantien har nogen betydning, for det er jo det, der specielt har været oppe at vende i debatten. Den form for argumentation synes jeg ikke vi skal acceptere, idet jeg tillægger miljøgarantien stor betydning og mener, at dette om nødvendigt kan være et af de steder, hvor vi kan anvende den, og så synes jeg, vi skal gøre det.